

Vur de Vuralım

– Mecit Aktürk · 24 Mart 2013

Basiret bağlanması; iyi düşünemez, gerçeği göremez bir duruma düşmek ya da normalde yapılmayacak bir hatayı dalgalılık, şaşkınlık nedeniyle istem dışı yapma durumu olarak tanımlanmış.

Sanırım, güzel ülkemizin güzel insanların bu günlerde içine düştüğü durumu anlatan en güzel ifade bu olsa gerek.

Dünya genelinde yaşanan olaylar, dolaylı, ya da çoğu kez dolaysız olarak Türkiye'yi etkilemekte, bu durum da çalkantılara sebep olmaktadır.

Henüz genç nüfusu fazla olan ülkemizde, her bireyin, bu yaşanan olaylara kayıtsız kalmaması, yakından izlemesi, ülkesinin ve milletinin geleceği ile ilgili fikirler üretmesi takdir edilecek ve mutluluk verici bir durum. Lâkin, ülkemizin birliği, Vatanımızın bölünmezliği, TEK DEVLET, TEK BAYRAK, birlik ve beraberliğimizi pekiştirici öge TEK RESMÎ DİL konularındaki hassasiyetimiz, ifade ederken yanlış üslûbumuz ve kırıncı dilimizle arzumuzun aksi istikametinde gelişmelere sebep olmaması için çok dikkat gerektirmektedir. Oysa etrafımız, bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olduğunu zanneden insanlardan geçilmez oldu maalesef. Her söze başlayan kişi, kendi fikrinin kesin doğruluğundan o denli emin ki, farklı fikirleri hâkaret gibi algılamakta. Yoğun bir biçimde fikir ve kavram kargaşası yaşanmakta, meclisten başlayan hakâretli, küfürlü, tehditli, kırıncı üslûb, ne yazık ki, milletimizin bir kesiminde karşılığını bulmaktadır.

"Bugün, her zamandan daha fazla birliğe, dostluğa ve kardeşliğe ihtiyacımız var" desem, eminim ki bu söze hiç kimsenin itirazı olmayacaktır. Buradan hareketle, vatanını, milletini, bayrağını ve bizi biz yapan değerleri seven insanlar olarak, herşeyden önce, hakâret ve küfür içermedikçe, farklı fikirlerin bizi en doğruya götüreceği niteliği de içinde barındırdığına inanıyor, tahammül etmesini, saygı göstermeyi bilmemiz gerekir diye düşünüyorum.

Herkes düşüncesinde, fikrinde yanılabilir. Kendi fikrine saygı duyulmasını bekleyen kişi, karşısındakinin fikrine de saygı göstermelidir.

Yazdıklarımızı bir örnekle somutlaştıracak olursak, bugüne kadar milletimize tarifi imkansız acılar vermiş, yaşlı, kadın, çocuk demeden alçakça saldırılarla onbinlerce insanımızın canına mal olmuş eli kanlı, taşeron örgütün, teröristlerin, bugünlerde ateşkes ilân etmiş olmasını buna örnek verebiliriz.

Bir tarafta bu gelişmelerden büyük mutluluk duyan her kesimden insanlar, öbür tarafta üzüntü ve hırsından kahrolan, mutsuz insanlar. Neye sevinip, neye de üzüleceğini bilemeyecek bir millet haline

gelmişiz. Neden?

Bu bölünmüşlüğün sebebini irdeledigimizde, hem üzülecek, hem de umut verecek bir durum olduğunu görüyoruz. Gelecek adına umut veren, sevindiren durum, her iki tarafın da ülkemiz için hayati niteliği olan hedeflerinin, arzularının aynı olması;

- Vatan bölünmesin.
- Bayrak hassasiyetimiz.
- Dil birliği.

...

Üzücü olan durum ise, terör örgütünün ateşkesinin ülkenin birliği ve bütünlüğü korunarak barışla nihayetleneceğine inananlara "VATAN HAINİ", "ONURSUZ", "SATILMIŞ", "HAYSIYETSİZ" gibi, haddi aşan, çirkin, haksız ithamlarda bulunulması. Bu üslûbla konuşanlara sormak gerek; Bu üslûb, ülkenin birliğine katkı mı sunar, dinamit mi koyar? Bir insan, silahlar sustu, gencecik evlatlar ölmeyecek, anneler üzülmecek, ülkemize huzur gelecek, güneydoğuya yatırımlar yapılacak, kalkınacak, kepenkler inmeyecek, okullar yakılmayacak, terör için yapılan harcama yatırıma dönüşecek, zamanla belki yaralar sarılıp, birlik pekisecek , terörden başımızı kaldırıp, daha da güçlenebileceğiz umuduyla sevinip, aynı zamanda, pacavraların bol miktarda olduğu Diyarbakır'da, şanlı Bayrağımız yoktu diye üzülemez mi? Bir yandan, gelişmelere ihtiyatla yaklaşım, yine de saydığım hususlardan dolayı sevinmek "VATAN HAINLİĞİ"midir? "SATILMIŞLIK" mıdır?

Milletimin büyük bir kesimini bu şekilde itham ile, hakâretle aşağılamaya çalışmak edepli bir davranış olmasa gerek.

Ülke bölünmeye gidiyormuş! Nereden biliyorsunuz? Günler içinde peşpeşe diktatörler yıkıldı. Bu ve buna benzer, güçlü istihbarat teşkilatlarının dahi önceden öngöremediği tarihi olaylar yaşanırken, hiç kimse yaşadığımız gelişmelerden yola çıkarak, neticenin ülkemiz ve milletimiz aleyhine olacağından emin olamaz, diye düşünüyorum.

Bizler, bağrından gönülleri Yaradan aşkıyla, sevgiyle, muhabbetle caglayıp coşan Mevlana, Yunus, Aşık Veysel'ler çıkararak, hayatlarından kendisine düsturlar çıkarmaya çalışan, sevmesini, saygı göstermesini bilen bir millettik. Ne oldu bize? Bu sevgisizlik neden? Neden bu kin?

Yunus;

...

Ben gelmedim dava için
Benim isim sevgi için

Dostun evi gönüllerdir
Gönüller yapmaya geldim.

Dost sarhoşu deliliğim
Âşıklar bilir neliğim
Değiştirip ikiliğim
Birliğe yetmeye geldim.

derken, ya da;

Bir kez gönül yıktın ise
Bu kıldığın namaz değil
Yetmiş iki millet dahi
Elin yüzün yumaz değil

...

derken, hangi sebeple kaç gönül yıktığımızın farkındamıyız? Resûl'ümüzün, Yunus'un, Mevlana'nın, ve nice mümtaz şahsiyetlerin gönül kapılarına kâhya gibi, kimlerin onları sevip, sevmeyeceğine karar verme yetkisini kendimizde nasıl bulabiliriz? Nedir bu niyet okuma hastalığımız?

Vatanımız, Bayrağımız, marşımız, türkümüz... bir. Bunca ortak noktamız varken, farklılıklarımızda kavgaya sebep aramak niye?

Elimizi vicdanımıza koyarak birlikte düşünelim Allah aşkına!

Hani mümkün olsa da, Mevlana, Yunus, Veysel ete kemiğe bürünüp karşımıza dikilseler. Silahlar sustu diye sevinirler miydi, yoksa, gelecek kaygısı ile üzülürler miydi? Üzülenlerin tarafında yerlerini alarak, sevinenlere hakâret, küfür mü ederlerdi?

O Yunus ki;

"Sözü bilen kişinin yüzünü ak ede bir söz.
Sözü pişirip diyenin işini sağ ede bir söz
Söz ola kese savaşı,söz ola bitire başı
Söz ola ağulu(zehirli) aşı, ağ ile bal ede bir söz."

diyerek üslûbun önemini ne güzel ifade etmiştir.

Bir insanın fikri yanlış olabilir. Dilinden niyetinin kötülüğü kesin bilinmiyorsa, karşılıklı tartışılır, münazara yapılır, ikna etmeye çalışılır. Ama, illa da benim düşündüğüm gibi düşünmedi diye hakâret, küfür

edilmez. Kavga ise, dili ile düşüncesini ifade yeteneği olmayan aciz insanların işidir, ki, az bir gayretle hiç birimiz bu acziyete düşmeyecek beceriye ve ahlaka sahip insanlarız, diye düşünüyorum.

Atalarımız, "uslub u beyan aynıyla insan" demişlerdir. Bu veciz sözün, kişinin konuşma tarzı ve hareketleri kişinin iç dünyasının ve karakterinin aynasıdır ba'abında olduğunu sanırım bilmeyen yoktur.

Meydanlar, "VUR, DE VURALIM" nidâlarıyla değil, SEV, DE SEVELİM" demeye gerek kalmadan, sevgi ile dolu insanlarla dolup tasmalı. Hepimiz aynı gemide, aynı hedefin yolcularıyız!

Sözlerimi, yine sevgi âbidesi Yunus'dan incilerle bitirmek isterim;

Gelin tanış olalım,
İşin kolayın turalım
Sevelim sevelelim,
Dünya kimseye kalmaz...

Selam ve SAYGILAR...